

บทที่ ๓

วิธีค่าเนินการวิจัย

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอาชีพการทอผ้าใหม่มัดหมี่สำหรับประชาชนในชนบทในครั้งนี้เป็นการศึกษาในลักษณะการวิจัยและพัฒนา(Research and development) มีขั้นตอนในการค่าเนินการ และรายละเอียดของการค่าเนินการในแต่ละขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนการสร้างและพัฒนาหลักสูตร

การสร้างและพัฒนาหลักสูตรในการวิจัยครั้งนี้ มีขั้นตอนค่าเนินการดังนี้

ขั้นที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานเพื่อกำหนดแนวทางหลักสูตร โดยในขั้นนี้เป็นการศึกษาสภาพที่ว่าไป สภาพปัจจุบัน ความรู้ ความสามารถ ทักษะ ทัศนคติ ตลอดจนความต้องการได้รับการฝึกอาชีพการทอผ้าใหม่มัดหมี่ของประชาชนในชนบทและสมรรถภาพที่จะเป็นในการฝึกอาชีพการทอผ้าใหม่มัดหมี่ เพื่อนำมาสังเคราะห์กับข้อมูลเบื้องต้น ให้ด้านนโยบาย ทิศทางการพัฒนาชนบท และการพัฒนาฝีมือแรงงาน เพื่อตอบสนองการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม วิถีชีวิตร่วมกับประเทศในปัจจุบันและอนาคต จากนั้นนำข้อมูลที่กล่าวเป็นข้อมูลพื้นฐานในการสร้างและพัฒนาหลักสูตร

ขั้นที่ 2 การสร้างและพัฒนาโครงสร้างหลักสูตร ในขั้นนี้เป็นการสร้างหลักสูตรฝึกอบรมขึ้นให้สอดคล้องกับข้อมูลพื้นฐานที่ศึกษาไว้แล้วในขั้นที่ 1 โดยการพัฒนาหลักสูตรในขั้นตอนนี้ โครงสร้างหลักสูตรจะประกอบด้วย ส่วนประกอบที่สำคัญ ๕ ส่วน คือ สภาพปัจจุบันและความจำเป็น จุดมุ่งหมายของหลักสูตร สมรรถภาพที่มุ่งให้เกิดขึ้น หน่วยการฝึกอบรม และแนวทางในการนำหลักสูตรไปใช้

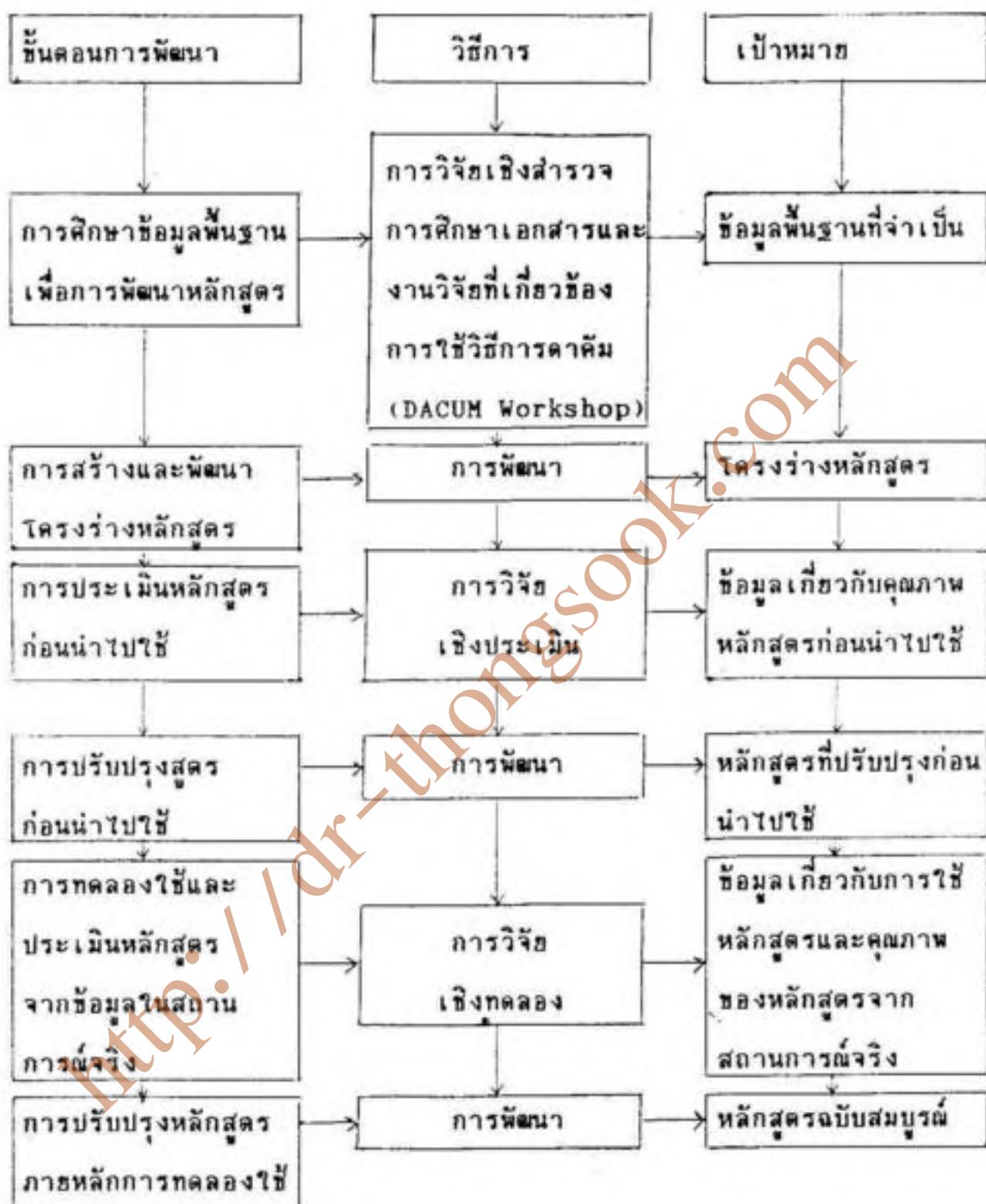
ขั้นที่ 3 การประเมินหลักสูตรก่อนนำไปใช้ ในขั้นนี้เป็นการประเมินโครงสร้างหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น ใน Lang ของความเหมาะสม และความสอดคล้องกับการในองค์ประกอบต่าง ๆ ของหลักสูตรโดยอาศัยตัวผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรด้านเนื้อหาและด้านการฝึกอบรม

ขั้นที่ 4 การปรับปรุงหลักสูตรก่อนนำไปใช้ ในขั้นนี้ผู้วิจัยนำข้อมูลจากการประเมินโครงสร้างหลักสูตรในขั้นที่ 3 มาปรับปรุงหลักสูตรให้เป็นหลักสูตรฉบับร่างที่ดอนข้างสมบูรณ์

ขั้นที่ 5 การทดลองใช้และประเมินหลักสูตรจากข้อมูลในสถานการณ์จริง ในขั้นนี้เป็นการนำหลักสูตรที่ปรับปรุงในขั้นที่ 4 ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง คือ ประชากรในชุมชนที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย เพื่อพิจารณาว่าหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นนั้นให้ผลเป็นอย่างไร มีปัญหาอุปสรรคใดอย่างไรบ้าง ทางวิธีการวนการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research) ผู้ที่ออกแบบจากกระบวนการทดลองใช้หลักสูตรในขั้นตอนนี้ คือ ได้แก้ไขข้อมูลในส่วนของกระบวนการศึกษาและการดำเนินการ ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมต่าง ๆ ที่วางแผนไว้ ปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ และข้อมูลในส่วนของผลผลิตที่เกิดขึ้นจากหลักสูตรผู้วิจัยจะนำไปใช้ในการพิจารณาคุณภาพหลักสูตรตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ตัวอย่าง

ขั้นที่ 6 การปรับปรุงหลักสูตรหลังการทดลองใช้ ในขั้นตอนนี้เป็นการนำข้อมูลจากกระบวนการทดลองใช้หลักสูตรและการประเมินหลักสูตรในขั้นที่ 5 มาปรับปรุงหลักสูตรให้สมบูรณ์อีกครั้ง

องค์ จำกัดขั้นตอนการสร้างและพัฒนาหลักสูตรดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ดังภาพดังไปนี้

ภาพประกอบ 87 ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรฝึกอาชีพการเกษตรใหม่ มัดหนี่

จากภาพประกอบ 87 ซึ่งแสดงให้เห็นขั้นตอนการวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรในครั้งนี้เพื่อให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้นผู้วิจัยสรุปเปรียบเทียบให้เห็นความเหมือนและความแตกต่างของ การวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรในครั้งนี้กับวิธีการโดยทั่วไปดังตาราง 3 ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างในแต่ละขั้นตอนของ การวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรโดยทั่วไปกับการวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอาชีพกลุ่ม ใหม่มอบหมายในครั้งนี้

ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร	วิธีการโดยทั่วไป	วิธีการในครั้งนี้
1. การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน	1. ศึกษาเอกสารแล้วงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2. สืบรวมสภาพปัจจุบัน และความต้องการ	1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2. สืบรวมสภาพปัจจุบันและความต้องการ 3. จัดประชุมครั้ม เพื่อกำหนดสมรรถภาพที่ต้องการ และดำเนินการที่เป็นไปได้ท่ามทัน
2. การสร้างและทดลองหลักสูตร		ทักษะ

ตาราง 3 (ต่อ)

ขั้นตอนการ พัฒนาหลักสูตร	วิธีการทดสอบที่นำไป	วิธีการในครั้งนี้
2.1 การกำหนด มาตรฐานหลักสูตร จำเป็น	กำหนดจากข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยและความที่เกี่ยวข้อง และการวิจัยสำรวจปัญหาความต้องการ	กำหนดโดยใช้ข้อมูลเชื่นเดียว กันกับวิธีการทดสอบที่นำไป
2.2 การกำหนด มาตรฐานหลักสูตร ที่นำไปของ หลักสูตร	กำหนดโดยการวิเคราะห์ สภาพปัญหา และความจำเป็น และแผนภูมิ ทักษะที่ได้จากการประชุมคาดคะมำ	กำหนดโดยการวิเคราะห์ สภาพปัญหา และความจำเป็น และแผนภูมิ ทักษะที่ได้จากการประชุมคาดคะมำ
2.3 กำหนด สมรรถภาพ ที่มุ่งเน้น	บางหลักสูตรมีการกำหนด บางหลักสูตรไม่มี สำหรับ หลักสูตรที่มี ผู้พัฒนาหลักสูตร กำหนดเองจากการวิเคราะห์ สำรวจปัญหาและความจำเป็น รวมทั้งจุดมุ่งหมายที่นำไปของ หลักสูตรด้วย	กำหนดจากการวิเคราะห์ แผนภูมิ ทักษะทดสอบผู้ช้านาญ การในอาชีพเป็นผู้วิเคราะห์ ว่าสมรรถภาพใดมีความจำเป็นและมุ่งเน้นให้เกิดขึ้นกับผู้เข้าฝึกอบรม

ตาราง ๓ (ต่อ)

ขั้นตอนการ พัฒนาหลักสูตร	วิธีการโดยทั่วไป	วิธีการในครั้งนี้
2.4 หน่วยการฝึก อบรม		
- จุดมุ่งหมาย เฉพาะ	กำหนดโดยผู้พัฒนาหลักสูตร โดยให้สอดคล้องกับสมรรถภาพ ที่มุ่งเน้น (ถ้ามี) หรือ จุดมุ่งหมายที่ไว้ปัจจุบันหลักสูตร ทั้งนี้โดยจุดมุ่งหมายเฉพาะ จะมีลักษณะเป็นจุดมุ่งหมาย เชิงพฤติกรรม	กำหนดโดยผู้พัฒนาหลักสูตร โดยกราฟิเคราะห์สมรรถภาพ ที่มุ่งเน้น ซึ่งได้จากผู้ช่วยงาน การในอาชีพในลักษณะที่เป็น จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมที่ เน้นการปฏิบัติได้มากกว่า ความรู้ความเข้าใจ
- เนื้อหาสาระ	กำหนดโดยผู้พัฒนาหลักสูตรให้ สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย เฉพาะ และจุดมุ่งหมายที่ไว้ ปัจจุบันหลักสูตร	จัดมุ่งให้สอดคล้องกับจุดมุ่ง หมายเฉพาะและสมรรถภาพ ที่มุ่งเน้น
- กิจกรรมและ วิธีสอน	กำหนดโดยผู้พัฒนาหลักสูตร โดยค่านิยมของจุดมุ่งหมาย เฉพาะเนื้อสาระและสื่อต่างๆ ที่จะช่วยให้บรรลุจุดมุ่งหมาย	กำหนดโดยผู้พัฒนาหลักสูตร โดยค่านิยมของจุดมุ่งหมาย เฉพาะ เนื้อหาระ และสื่อต่างๆ ที่จะช่วยให้บรรลุจุดมุ่งหมาย

ตาราง ๓ (ต่อ)

ขั้นตอนการ พัฒนาหลักสูตร	วิธีการใช้ที่ไว้ไป	วิธีการในครั้งนี้
	<p>สมรรถภาพที่มุ่งเน้น (ถ้ามี) หรือจุดมุ่งหมายที่ไว้ปะอง ของหลักสูตร ภาคใต้ชั้นมัธย การสอนที่ผู้พัฒนาหลักสูตร กำหนดขึ้นเอง</p>	<p>เฉพาะและนำไปสู่จุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรภาคใต้ชั้นมัธย การสอนที่เน้นการปฏิบัติ จริงตามรูปแบบการเรียน การสอนและการประเมินผล ของค่าคุณ</p>
-สื่อการเรียน การสอน	<p>กำหนดโดยผู้พัฒนาหลักสูตร โดยให้เหมาะสมสมกับกิจกรรม การเรียนการสอนที่กำหนดขึ้น</p>	<p>กำหนดโดยผู้พัฒนาหลักสูตร โดยให้เหมาะสมสมกับกิจกรรม การเรียนการสอนและ ขั้นตอนที่เน้นการปฏิบัติจริง ตามรูปแบบการเรียนการ สอนและการประเมินผล ของค่าคุณ</p>
-การวัดผล ประเมินผล	<p>กำหนดโดยผู้พัฒนาหลักสูตรทั้ง ในด้านวิธีการและเครื่องมือ^๒ โดยเน้นให้มีส่วนบุรฉะประเมินผู้</p>	<p>กำหนดโดยผู้พัฒนาหลักสูตร ทั้งในด้านวิธีการและ เครื่องมือ โดยเน้นการ</p>

ตาราง 3 (ต่อ)

ขั้นตอนการ พัฒนาหลักสูตร	วิธีการจัดทำที่นำไป ใช้	วิธีการในครั้งนี้
	เรียนรู้ความรู้ตามชุดมุ่งหมาย เฉพาะหรือไม่	ประเมินความรู้ปัจจุบันของ เรียนการสอนและการ ประเมินผลของอาจารย์ โดยเน้นการประเมินร่วม กันระหว่างผู้สอนและผู้ เรียนในทักษะด้าน ๆ ตาม ชุดมุ่งหมายเฉพาะทั้งก่อน และหลังการเรียนการสอน และระหว่างการเรียนการ สอนด้วย
2.5 แนวทางการนำ บางหลักสูตรมีองค์ หลักสูตรไปใช้	ประกอบนิยาม สำหรับหลักสูตรที่มีองค์ ประกอบนี้จะเป็นการเสนอ แนวทางจัดทำผู้พัฒนาหลัก สูตร เพื่อให้ผู้ใช้หลักสูตร	เป็นการเสนอแนวทางการ นำหลักสูตรไปใช้ทั้งในด้าน การเตรียมการ การดำเนิน การฝึกอบรม และการ ประเมินหลักสูตร โดยผู้ พัฒนาหลักสูตรเพื่อให้ผู้ใช้

ตาราง 3 (ต่อ)

ขั้นตอนการ พัฒนาหลักสูตร	วิธีการจัดกิจกรรม	วิธีการในครั้งที่
	นำไปใช้ได้ก่อนเข้าสู่ระบบ และมีประสิทธิภาพ	หลักสูตรนำไปใช้ได้ก่อนเข้าสู่ ระบบและมีประสิทธิภาพ
3. การประเมินหลัก สูตรก่อนนำไปใช้	ประเมินเอกสารหลักสูตร อันเป็นรายละเอียดกิจกรรม ขั้นจากขั้นที่ 2 ในแต่ละองค์ ความหมายส่วนและคุณ สมบัติของกิจกรรม ให้ออกมาด้วย เชื่อมโยงกัน ให้ออกมาด้วย เชื่อมโยงกัน ให้ออกมาด้วย ความหมายส่วนและคุณสมบัติ ของกิจกรรม	นำการประเมินเอกสาร หลักสูตร เช่นเดียวกันกับ วิธีการจัดกิจกรรม
4. การปรับปรุงหลัก สูตรก่อนนำไปทดลองใช้	ใช้ข้อมูลจากขั้นตอนที่ 3 มาพิจารณาปรับปรุงแก้ไข เอกสารหลักสูตรให้ เหมาะสม	นำวิธีการเดียวกันกับวิธี การจัดกิจกรรม

ตาราง 3 (ต่อ)

ขั้นตอนการ พัฒนาหลักสูตร	วิธีการโดยทั่วไป	วิธีการในครั้งนี้
5. การทดลองใช้ หลักสูตรและกิจกรรม [*] ประเมินหลักสูตร จากข้อมูลใน สถานการณ์จริง	นำหลักสูตรไปทดลองใช้กับ กลุ่มเป้าหมายในลักษณะ การวิจัยเชิงทดลองแล้วนำ ข้อมูลต่าง ๆ จากการ ทดลองใช้เป็นข้อมูลสำหรับ การประเมินหลักสูตรตาม เกณฑ์ที่กำหนดไว้	ดำเนินการเขียนเดียวกันกับ วิธีการโดยทั่วไป
6. การปรับปรุง หลักสูตรหลังการ ทดลองใช้	นำข้อมูลจากกิจกรรมทดลองใช้ หลักสูตรบันทึกปรุงหลักสูตร ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพื่อให้ สามารถนำไปใช้ได้อย่าง มีประสิทธิภาพ	ดำเนินการเขียนเดียวกันกับ วิธีการโดยทั่วไป

รายละเอียดของกิจกรรมการดำเนินการสร้างและพัฒนาหลักสูตรในแต่ละชั้นตอน

จากขั้นตอนการสร้างและพัฒนาหลักสูตรดังที่กล่าวมาข้างต้นในลำดับต่อไปนี้
ผู้วิจัยจะนำเสนอเรื่องรายละเอียดของกิจกรรมการดำเนินการในแต่ละชั้นตอนดังนี้

ชั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

การศึกษาข้อมูลพื้นฐานในครั้งนี้ ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะหาให้ข้อมูลเพื่อนำมาสร้างหลักสูตรให้เหมาะสมสมกับสภาพการณ์ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม แนวโน้มทางการพัฒนาชนบท แนวโน้มทางการพัฒนาผู้นำแรงงานตลอดจนความต้องการได้รับการฝึกอบรมการประกอบผ้าไนมัดหมี่และสมรรถภาพที่จำเป็น ซึ่งการศึกษาข้อมูลพื้นฐานดังกล่าวแบ่งเป็น 4 ด้าน คือ ด้านสภาพทั่วไปและสภาพปัจจุบันของการประกอบอาชีพการประกอบผ้าไนมัดหมี่ ด้านความรู้ ทักษะและทัศนคติของการประกอบอาชีพการประกอบผ้าไนมัดหมี่ของประชาชนในชนบท ด้านความต้องการได้รับการฝึกอบรมการประกอบผ้าไนมัดหมี่และด้านสมรรถภาพที่จำเป็นในการฝึกอบรมการประกอบผ้าไนมัดหมี่จึงรวมรายละเอียดดังนี้

1. การศึกษาสภาพทั่วไปและสภาพปัจจุบันของการประกอบอาชีพการประกอบผ้าไนมัดหมี่

1.1 วัตถุประสงค์

เพื่อต้องการทราบสภาพทั่วไปและสภาพปัจจุบันของการประกอบอาชีพการประกอบผ้าไนมัดหมี่ว่ามีลักษณะเป็นอย่างไรในด้านต่าง ๆ อันได้แก่ ในด้านสภาพทั่วไปจะประกอบด้วยแนวโน้มทางการส่งเสริมอาชีพการประกอบผ้าไนมัดหมี่ในจังหวัดสุรินทร์ คุณภาพของผ้าไนมัดหมี่ในจังหวัดสุรินทร์ ภาวะตลาดสินค้าผ้าไนมใน จังหวัดสุรินทร์ จำนวนและชื่อหมู่บ้านที่มีการประกอบอาชีพการประกอบผ้าไนมัดหมี่ รายชื่อผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในการประกอบผ้าไนมัดหมี่ในระดับช่างฝีมือ ลักษณะและวิธีการประกอบผ้าไนมัดหมี่ และสภาพเศรษฐกิจและรายได้ของครอบครัวที่มีการประกอบผ้าไนมัดหมี่ส่วนในด้านสภาพ

ปัญหาเกี่ยวกับการประกอบอาชีพการเกษตรผ้าใบใหมมัณฑ์ จะประกอบด้วยปัญหาเกี่ยวกับวัสดุ อุปกรณ์ และเงินทุน ปัญหาด้านความรู้ ด้านทักษะ และทัศนคติ ปัญหาด้านการจัดการ และปัญหาด้านการตลาด

1.2 ขอบเขตของ การศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ ดำเนินการศึกษาสภาพที่วิปโยคและปัญหาการประกอบอาชีพการเกษตรผ้าใบใหมมัณฑ์ในจังหวัดสุรินทร์ ที่นี่โดยในส่วนของรายชื่อผู้เชี่ยวชาญการสอนผ้าใบใหมมัณฑ์ ลักษณะและวิธีการสอน สภาพเศรษฐกิจและรายได้ของครอบครัวที่ประกอบการ ในหมู่บ้าน ผู้วิจัยศึกษาจากหมู่บ้านในจังหวัดสุรินทร์ที่มีการสอนเพื่อก้าวต่อและการสอนให้ใช้ในครัวเรือน

1.3 วิธีดำเนินการ

1.3.1 การศึกษาแนวโน้มของการส่งเสริมอาชีพ การเกษตรผ้าใบใหมมัณฑ์ คุณภาพของผ้าใบใหมมัณฑ์ ภาระคนงานในผ้าใบใหมมัณฑ์จำนวนและข้อมูลน้ำหน้าที่ประกอบอาชีพกับผ้าใบใหมมัณฑ์และลักษณะผ้าใบใหมมัณฑ์ที่ก่อ ผู้วิจัยจะศึกษาจากเอกสารและสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้อง ค้นได้แก่ พัฒนาการจังหวัดสุรินทร์ อุตสาหกรรมจังหวัดสุรินทร์ เจ้าหน้าที่พัฒนาชุมชน และเจ้าหน้าที่อุตสาหกรรมจังหวัดสุรินทร์ ที่รับผิดชอบโครงการเกี่ยวกับการส่งเสริมอาชีพ และรายได้ประชาชื่นในพื้นที่ทั้งสิ้น 4 แห่ง จากนั้นนำข้อมูลดังกล่าวมาสังเคราะห์สรุปในเชิงบรรยาย

1.3.2 การศึกษารายชื่อผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในการสอนผ้าใบใหมมัณฑ์ในระดับช่างฝีมือ ผู้วิจัยดำเนินการใน 3 ขั้นตอนคือ ขั้นตอนแรก แบ่งหมู่บ้านออกเป็น 2 กลุ่มคือกลุ่มที่มีประชาชื่นในหมู่บ้านที่ประกอบการค้า และกลุ่มที่มีประชาชื่นที่ประกอบการค้าและเพื่อการค้า แบ่งหมู่บ้านออกเป็น 6 หมู่บ้าน และหมู่บ้านที่มีประชาชื่นที่ประกอบการค้าเพื่อใช้ในครัวเรือนและเลือกหมู่บ้านที่มีประชาชื่นที่ประกอบการค้า 6 หมู่บ้าน ภาคใต้ค่าแรงน้ำที่อยู่อุตสาหกรรมจังหวัดสุรินทร์พัฒนาการจังหวัดสุรินทร์และเจ้าหน้าที่

ทักษะ เกี่ยวข้อง รวมทั้งศึกษาราชสังคมผู้ส่งผ้าเข้าประเทศ ในการประมวลผลดังนี้ เมื่อสุรินทร์ในหมู่บ้านตั้งกล่าวด้วย หันมองที่สอง ค่าเงินการล้มภาษีก้านหน่อผู้ในบ้าน ในหมู่บ้านกลุ่มหัวอย่าง เพื่อหาที่อยู่เชื้อชาติในการยกผ้าไนน์มัดหนึ่รับซองฟิล์ม และหันที่สาม ผู้วิจัยค่าเงินการตรวจสอบผลงานของช่างฟิล์มโดยการขอผลงานและตัดเลือกอีกครั้งหนึ่ง ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาในประเด็นนี้นำมาสังเคราะห์สรุปในเชิงบรรยาย

1.3.3 การศึกษาด้วยและรวมทั้งวิธีการทดสอบผ้าไนน์มัดหนึ่ และสภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่ยกผ้าไนน์มัดหนึ ผู้วิจัยค่าเงินการใช้สังเกตและล้มภาษีผู้ยกผ้าไนน์มัดหนึจากหมู่บ้านที่เป็นกลุ่มหัวอย่าง ในข้อ 1.3.2 หมู่บ้านละ 5-8 ครอบครัว ๆ ละ 1 คนรวม 82 คน ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตและล้มภาษีใน การศึกษาครั้งนี้นำมาสังเคราะห์สรุปในเชิงบรรยาย

1.3.4 การศึกษาสภาพปัญหาเกี่ยวกับการประกอบอาชีพการ กอกผ้าไนน์มัดหนึ ผู้วิจัยค่าเงินการศึกษาสภาพปัญหาเกี่ยวกับวัสดุอุปกรณ์และเงินทุน ปัญหาด้านความรู้ ทักษะ และทัศนคติต่อการประกอบอาชีพการ กอกผ้าไนน์มัดหนึ ปัญหาด้านการจัดการ และการตลาดของผ้าไนน์มัดหนึ โดยค่าเงินการล้มภาษีจากกลุ่มหัวอย่างเดียวกันที่บันทึกใน ข้อ 1.3.3 จากนั้นนำข้อมูลจากการล้มภาษีดังกล่าวมา สังเคราะห์สรุปในเชิงบรรยาย

2. การศึกษาเกี่ยวกับความรู้ ทักษะ และทัศนคติต่อการประกอบอาชีพการ กอกผ้าไนน์มัดหนึของประชาชนในชนบท

2.1 วัสดุประสงค์

2.1.1 เพื่อศึกษารายดับความรู้ ทักษะ และทัศนคติต่อการ ประกอบอาชีพการ กอกผ้าไนน์มัดหนึของประชาชนในชนบท 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เป็นช่างฟิล์ม กลุ่มที่ไม่เป็นช่างฟิล์ม และกลุ่มที่ไม่เคยกอนรักษาไม่เป็น

2.1.2 เพื่อเปรียบเทียบว่าประชาชนในชั้นบท 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เป็นช่างฝีมือ กลุ่มที่ไม่เป็นช่างฝีมือ และกลุ่มที่ไม่เคยก่อ มีระดับความรู้ ทักษะ และทัศนคติต่อการประกอบอาชีพการก่อผ้าในมัดหนึ่งแตกต่างกันหรือไม่

2.2 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้จะมุ่งเน้นศึกษาระดับ ความรู้ ทักษะ และทัศนคติต่อการประกอบอาชีพการก่อผ้าในมัดหนึ่งของประชาชนในชั้นบทจังหวัดสุรินทร์ จากหมู่บ้านที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในห้อง 1.3.2 จำนวน 13 หมู่บ้าน

2.3 วิธีดำเนินการ

2.3.1 ดำเนินการแบ่งกลุ่มตัวอย่างจากหมู่บ้านกลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 13 หมู่บ้าน ออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มที่เป็นช่างฝีมือ กลุ่มที่ไม่เป็นช่างฝีมือ และ กลุ่มที่ไม่เคยก่อผลิตภัณฑ์ตัวอย่างมากกลุ่มละ 30 คน รวมทั้งสิ้น 90 คน

2.3.2 ดำเนินการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่สูงมาได้ ในห้อง 2.3.1 ในด้านความรู้ ทักษะ และทัศนคติต่อการประกอบอาชีพการก่อผ้าในมัดหนึ่งโดยใช้แบบสัมภาษณ์ผู้ว่าจัดสร้างขึ้น วิธีนี้ลักษณะเป็นมาตร拉斯่วนประมาณค่า (Rating scales) 5 ระดับ

2.3.3 ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับ ระดับความรู้ ทักษะ และทัศนคติต่อการประกอบอาชีพการก่อผ้าในมัดหนึ่งจากกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

2.3.3.1 หากค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนความรู้ ทักษะ และทัศนคติ ต่อการประกอบอาชีพการก่อผ้าในมัดหนึ่งแตกเป็นกลุ่มและรวมทั้ง 3 กลุ่ม

2.3.3.2 วิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของความรู้ ทักษะ และทัศนคติต่อการประกอบอาชีพการก่อผ้าในมัดหนึ่งของประชาชนในชั้นบท จากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม โดย ใช้สถิติเอฟ (F-test)

2.3.4 ก้าหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายของคะแนนด้านความรู้ ทักษะ และทัศนคติ โดยใช้ช่วงอันตรากาลังที่อยู่ของคะแนนจากแบบประเมินที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณผา 5 ระดับ แล้วคูณด้วยจำนวนข้อ ดังเช่นมีจำนวนข้อสองแบบสอบถาม/แบบสัมภาษณ์ 5 ข้อ ช่วงคะแนนจะเป็นดังนี้ ดัง

ช่วงคะแนนปกติ	ช่วงคะแนนจริง 5 ข้อ
1.00-1.50	5.00- 7.50
1.50-2.50	7.50-12.50
2.50-3.50	12.50-17.50
3.50-4.50	17.50-22.50
4.50-5.00	22.50-22.00

อนึ่ง จากการทางด้านกล่าวดูว่าจึงกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายของคะแนนความรู้ ทักษะและทัศนคติของประชาชนในชนบทที่เด็กๆ ในครัวเรือนดังนี้

2.3.4.1 เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน ด้านความรู้ที่นำไปเกี่ยวกับการป่วยกลบօอาชีพการเกษตรฯ ใหม่มัลหมี่ จากคะแนน 4 ข้อเป็นดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.00- 6.00 หมายถึง มีความรู้อยู่ในระดับต่ำที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 6.00-10.00 หมายถึง มีความรู้อยู่ในระดับต่ำ

คะแนนเฉลี่ย 10.00-14.00 หมายถึง มีความรู้อยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 14.00-18.00 หมายถึง มีความรู้อยู่ในระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 18.00-20.00 หมายถึง มีความรู้อยู่ในระดับมากที่สุด

2.3.4.2 เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน ด้านความรู้ และทักษะเกี่ยวกับการเกษตรฯ ใหม่มัลหมี่ จากคะแนน 12 ข้อเป็นดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 12.00-18.00 หมายถึง มีความรู้และทักษะอยู่ในระดับต่ำมาก

คะแนนเฉลี่ย 18.00-30.00 หมายถึง มีความรู้และทักษะอยู่ในระดับ
ค่า

คะแนนเฉลี่ย 30.00-42.00 หมายถึง มีความรู้และทักษะอยู่ในระดับ
ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 42.00-54.00 หมายถึง มีความรู้และทักษะอยู่ในระดับ
มาก

คะแนนเฉลี่ย 54.00-60.00 หมายถึง มีความรู้และทักษะอยู่ในระดับ
มากที่สุด

2.3.4.3 เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน ด้าน

ความรู้ และทักษะเกี่ยวกับการจัดการและการผลิตเนื้อหา 7 ข้อ
เป็นตัวชี้วัด

คะแนนเฉลี่ย 7.00-10.50 หมายถึง มีความรู้และทักษะอยู่ในระดับ
ค่ามาก

คะแนนเฉลี่ย 10.50-17.50 หมายถึง มีความรู้และทักษะอยู่ในระดับ
ค่า

คะแนนเฉลี่ย 17.50-24.50 หมายถึง มีความรู้และทักษะอยู่ในระดับ
ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 24.50-31.50 หมายถึง มีความรู้และทักษะอยู่ในระดับ
มาก

คะแนนเฉลี่ย 31.50-35.00 หมายถึง มีความรู้และทักษะอยู่ในระดับ
มากที่สุด

2.3.4.4 เกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนด้าน

ทัศนคติต่อการประกอบอาชีพการเกษตรฯใหม่ มี 10 ข้อ เป็นตัวชี้วัด

คะแนนเฉลี่ย 10.00-15.00 หมายถึง มีทักษะดีอยู่ในระดับต่ำมาก
 คะแนนเฉลี่ย 15.00-25.00 หมายถึง มีทักษะดีอยู่ในระดับต่ำ
 คะแนนเฉลี่ย 25.00-35.00 หมายถึง มีทักษะดีอยู่ในระดับปานกลาง
 คะแนนเฉลี่ย 35.00-45.00 หมายถึง มีทักษะดีอยู่ในระดับมาก
 คะแนนเฉลี่ย 45.00-50.00 หมายถึง มีทักษะดีอยู่ในระดับมากที่สุด

3. การศึกษาความต้องการได้รับการฝึกอบรม ภารกิจพัฒนามัณฑน์ทอง

ประชารณ์ในชนบท

3.1 วัสดุประสงค์

เพื่อศึกษาความต้องการ ได้รับการฝึกอบรมภารกิจพัฒนามัณฑน์ทองประชารณ์ในชนบทในด้านเนื้อหาสาระที่เป็นความรู้และทักษะ รวมทั้งวิธีการและระยะเวลาในการฝึกอบรม

3.2 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาร่างกายมุ่งศึกษาเนื้อหาสาระที่เป็นความรู้และทักษะ ซึ่งเป็นความต้องการที่ทั่วไปของประชาชนในชนบท รวมทั้งศึกษาวิธีการ และระยะเวลาที่เหมาะสม ใน การฝึกอบรมภารกิจพัฒนามัณฑน์ จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชาชื่นในชนบทจังหวัดสุรินทร์กลุ่มนี้ได้ในข้อ 2.3.1 จำนวน 90 คน

3.3 วิธีดำเนินการ

3.3.1 ดำเนินการสัมภาษณ์ประชาชื่นที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มได้ในข้อ 2.3.1 จำนวน 90 คน โดยใช้แบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งแบบสัมภาษณ์ดังกล่าวมีส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือ ส่วนแรกเป็นความต้องการฝึกอบรมในด้านเนื้อหาสาระและทักษะมีลักษณะเป็นมาตรฐานเดียวกัน 5 ระดับ ส่วนที่ 2 เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list) เกี่ยวกับวิธีการและระยะเวลาที่เหมาะสมในการฝึกอบรม และความต้องเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาสาระและทักษะ รวมทั้งวิธีการและ

ระยะเวลาในการฝึกอบรม ตลอดจนความคิดเห็นอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการฝึกอบรม

3.3.2 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาเนื้อหาสาระ และทักษะซึ่งเป็นที่ต้องการได้รับการฝึกอบรม รวมทั้งวิธีการและระยะเวลาที่เหมาะสมสอดคล้อง

3.3.2.1 ในส่วนของเนื้อหาสาระและทักษะค่าเฉลี่น การวิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนรับค่าเฉลี่ย ซึ่งเป็นความต้องการได้รับการฝึกอบรมนั้นจะใช้ค่าเฉลี่ยดังนี้ 3.50 ขั้นไป

3.3.2.2 ในส่วนของวิธีการ และระยะเวลาที่เหมาะสมซึ่งเป็นแบบทดสอบรายการนั้น จะใช้วิธีการวิเคราะห์โดยแยกแจ้งความที่และหาค่าร้อยละ

3.3.2.3 ในส่วนของค่าสัมภាយมีความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาสาระ ทักษะ วิธีการ และระยะเวลา ใช้การวิเคราะห์เนื้อความและสรุปในเชิงบรรยาย

3.3.3 กำหนดตอกย้ำในการแปลความหมายคะแนนความต้องการได้รับการฝึกอบรม ในด้านเนื้อหาสาระและทักษะในแต่ละเรื่องโดยใช้ช่วง อันตรภาคชั้นของคะแนน จากแผนสอนบท/แบบฝึกหัดที่เป็นมาตรฐานส่วน平均มาดูค่า 5 ระดับ ดังนี้^{๒๘}

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง มีความต้องการฝึกอบรมในเนื้อหาสาระ/ทักษะนั้น ๆ ในระดับน้อยที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 1.50-2.50 หมายถึง มีความต้องการฝึกอบรมในเนื้อหาสาระ/ทักษะนั้น ๆ ในระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 2.50-3.50 หมายถึง มีความต้องการฝึกอบรมในเนื้อหาสาระ/ทักษะนั้น ๆ ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.50-4.50 หมายถึง มีความต้องการฝึกอบรมในเนื้อหาสาระ/ทักษะนั้น ๆ ในระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 4.50-5.00 หมายถึง มีความต้องการฝึกอบรมในเนื้อหาสาระ/ทักษะนั้น ๆ ในระดับมากที่สุด

4. การศึกษาสมรรถภาพที่จำเป็นในการฝึกอบรมการสอนผ้าไนมมัดหมี่

4.1 วัสดุประสงค์

เพื่อศึกษาสมรรถภาพที่จำเป็นในการฝึกอบรมที่จะช่วยให้การประกอบอาชีพ การสอนผ้าไนมมัดหมี่ของประชาชนในชนบทประสบความสำเร็จ

4.2 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาสมรรถภาพที่จำเป็นในการฝึกอบรมที่จะช่วยให้การประกอบอาชีพฯ การสอนผ้าไนมมัดหมี่ของประชาชนในชนบทจังหวัดสุรินทร์ ประสบความสำเร็จ ทั้งในด้านสมรรถภาพในกระบวนการสอนผ้าไนมมัดหมี่ให้มีคุณภาพ และการจัดการห้องเรียน ค่าใช้จ่าย ฯ เกี่ยวกับผ้าไนมมัดหมี่

4.3 วิธีดำเนินการ

การดำเนินการศึกษาสมรรถภาพที่จำเป็น ในการฝึกอบรมที่จะช่วยให้การประกอบอาชีพก่อการสอนผ้าไนมมัดหมี่ของประชาชนในชนบท ประสบผลสำเร็จในครั้งนี้ ดำเนินการโดยใช้วิธีการดำเนิน (DACUM) ตามขั้นตอนดังไปนี้

4.3.1 คัดเลือกผู้เชี่ยวชาญ ผู้สอนการสอนผ้าไนมมัดหมี่ และ ประสบผลสำเร็จในการประกอบอาชีพสอนผ้าไนมมัดหมี่ที่สำรวจพบในห้อง 1.3.2

4.3.2 เชิญผู้เชี่ยวชาญที่คัดเลือกแล้วจากห้อง 4.3.1 จำนวน

14 คน มาประชุม

4.3.3 ที่นัดประชุมโดยประมาณและภารกิจค่าใช้จ่าย ที่ผู้เชี่ยวชาญจะต้องดำเนินการ

4.3.4 ค่าเนินการให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินสมของ

(Brainstorming) เพื่อวิเคราะห์อาชีพการสอนผ้าไนลอนมัดหนี้ ให้วิเคราะห์เป็นสมรรถภาพหลักที่ตนน้ำที่หลัก (Duties) และสมรรถภาพอื่นที่อยู่งานอื่นๆ (Tasks) ในแต่ละสมรรถภาพหลัก ซึ่งสมรรถภาพหลักและสมรรถภาพอื่นในแต่ละสมรรถภาพ หลักต้องกล่าวว่า จะครอบคลุมกระบวนการสอนผ้าไนลอนมัดหนี้ให้มีคุณภาพ

4.3.5 เชือนสมรรถภาพหลักและสมรรถภาพอื่นที่วิเคราะห์ให้ใช้อยู่ในรูปของแผนภูมิ ซึ่งเรียกว่า "ผังอาชีพ" (DACUM chart)

4.3.6 ให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 14 คน ได้ตรวจสอบความเหมาะสม สมของสมรรถภาพต่าง ๆ ที่วิเคราะห์ได้ รวมทั้งปรับแต่งภาษาที่ใช้ให้เหมาะสมส่วน กันกับผู้ค่าเนินการ

4.3.7 ประเมินความเหมาะสมของสมรรถภาพที่จำเป็น ในการฝึกอาชีพการสอนผ้าไนลอนมัดหนี้ที่วิเคราะห์ได้ในวงกว้าง ให้นำสมรรถภาพต่าง ๆ ที่วิเคราะห์ได้นั้นไปสร้างเป็นแบบสอบถาม ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตรฐานส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ให้ผู้เชี่ยวชาญดำเนินการสอนผ้าไนลอนมัดหนี้ที่สำรวจมาในข้อ 1.3.2 จำนวน 34 คน ที่ไม่ได้รับเชิญไปประชุมเพื่อวิเคราะห์อาชีพ ทำการประเมินโดยผู้วิจัยเป็นผู้ สัมภาษณ์ตามแบบประเมินที่สร้างขึ้น ตลอดในส่วนของการประเมินว่าสมรรถภาพที่จำเป็น สมรรถภาพใดมีความสำคัญมากน้อยเพียงใด ได้กำหนดเกณฑ์การแปลความหมายคะแนนของแบบสอบถาม/แบบสัมภาษณ์ที่เป็นมาตรฐานส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ให้แบ่งความช่วงขั้นของภาคชั้นของคะแนนดังกล่าว ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง สมรรถภาพ/ทักษะนั้น ๆ มีความ
สำคัญอยู่ในระดับน้อยที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 1.50-2.50 หมายถึง สมรรถภาพ/ทักษะนั้น ๆ มีความ
สำคัญอยู่ในระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 2.50-3.50 หมายถึง สมรรถภาพ/ทักษะนั้น ๆ มีความสำคัญอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.50-4.50 หมายถึง สมรรถภาพ/ทักษะนั้น ๆ มีความสำคัญอยู่ในระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 4.50-5.00 หมายถึง สมรรถภาพ/ทักษะนั้น ๆ มีความสำคัญอยู่ในระดับมากที่สุด

อนึ่ง ส่วนรับในส่วนของการพิจารณาว่าสมรรถภาพ/ทักษะใด ๆ เป็นสมรรถภาพพื้นฐานหรือไม่ และสมรรถภาพดังกล่าวอยู่ในระดับใดพิจารณาโดยใช้ค่าร้อยละในการแปลความหมายคะแนน

4.3.8 ปรับปรุงความเหมาะสมของสมรรถภาพที่จำเป็น ในการฝึกอาชีพการก่อผ้าใหม่มีเด็กนักเรียนจากชั้นมูลต่างๆ ให้จากการประเมิน

4.3.9 นำสมรรถภาพที่จำเป็นในการฝึกอาชีพการก่อผ้าใหม่ ผู้คนที่ปรับปรุงความเหมาะสมเพิ่มเติมแล้วไปเป็นพื้นฐานการพัฒนาหลักสูตร ทั้งในด้านการกำหนดสมรรถภาพที่จำเป็นของผู้เข้ารับการฝึกอบรมในหลักสูตร การกำหนดครุภัณฑ์ หมายเฉพาะเนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อ และการประเมินผล ทั้งนี้ ให้ใช้ข้อมูลดังกล่าวร่วมกับการศึกษาข้อมูลพื้นฐานอีก 3 ด้าน ที่กล่าวมาแล้วด้วย

หัวข้อที่ 2 การสร้างและพัฒนาโครงสร้างหลักสูตร

การดำเนินการในหัวข้อนี้ เป็นการสร้างและพัฒนาโครงสร้างว่างหลักสูตรให้สอดคล้องกับข้อมูลพื้นฐานที่ได้จากการศึกษาในหัวข้อนี้แรก และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยการดำเนินการขั้นนี้การกิจที่สำคัญคือ การสร้างและพัฒนาโครงสร้างหลักสูตร ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. การกำหนดโครงสร้างหลักสูตร

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ในการสอนนี้ผู้วิจัยจึงกำหนดโครงสร้างหลักสูตรฝึกอบรมการสอนผ้าไนมัตหมีส่วนหัวบประชาธิชนในชนบท 10คนส่วนประกอบที่สำคัญ 5 ส่วน คือ สภาพปัจจุบันและความจำเป็น จุดมุ่งหมายของหลักสูตร สมรรถภาพที่มุ่งให้เกิดขึ้นกับผู้เข้ารับการฝึกอบรม หน่วยการฝึกอบรม และแนวทางในการนำหลักสูตรไปใช้

2. การสร้างและพัฒนาโครงสร้างหลักสูตร

จากการกำหนดโครงสร้างหลักสูตร ซึ่งมีส่วนประกอบที่สำคัญ 5 ส่วน ผู้วิจัยจะสร้างและพัฒนาส่วนประกอบที่สำคัญดังกล่าวให้มีรายละเอียดดังนี้

2.1 สภาพปัจจุบันและความจำเป็น โครงสร้างหลักสูตรในส่วนนี้เป็นการกำหนดสภาพปัจจุบัน และความจำเป็นในการฝึกอบรมการสอนผ้าไนมัตหมีของประชาธิชนในชนบท จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การศึกษานโยบาย ทิศทางการพัฒนาชนบท การพัฒนาฝีมือแรงงานเพื่อตอบสนองการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม วิถีชีวิตร แหล่งเรียนรู้ของไทยในปัจจุบันและอนาคต รวมทั้งการศึกษาข้อมูลหนึ่งใน 4 ด้าน แล้วนิยามปัจจุบันให้ชัดเจน เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

2.2 จุดมุ่งหมายของหลักสูตร โครงสร้างหลักสูตรในส่วนนี้ได้กำหนดให้สอดคล้องกับสภาพปัจจุบันและความจำเป็นในการฝึกอบรมทั้งหลักการ และแนวคิดค่างๆ 100% คาดหวังว่าถ้าประชาธิชนในชนบทได้รับการฝึกอบรมการสอนผ้าไนมัตหมีแล้วจะสามารถนำไปปัจจุบันต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้

2.3 สมรรถภาพที่มุ่งให้เกิดขึ้นกับผู้เข้ารับการฝึกอบรม โครงสร้างหลักสูตร ในส่วนนี้เป็นการกำหนดสมรรถภาพที่มุ่งเน้นให้เกิดขึ้นกับผู้เข้ารับการฝึกอบรมที่มุ่งสอนผ้าไนมัตหมี ทั้งในด้านความรู้ ทักษะ และทัศนคติ ซึ่งจะสอดคล้องกับ

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร และสมรรถภาพที่วิเคราะห์ได้จากการวิเคราะห์อาชีพด้วย
วิธีค่าตัว

2.4 หน่วยการฝึกอบรม โครงสร้างหลักสูตรในส่วนนี้กำหนดด้วยจาก
การพิจารณาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร สมรรถภาพที่มุ่งเน้น โครงสร้างมาให้มีความ
สอดคล้องและครอบคลุมทุกจุดมุ่งหมายและสมรรถภาพที่มุ่งเน้น ทั้งนี้แต่ละหน่วยการ
ฝึกอบรมนี้ส่วนประกอบทั้ง 5 ส่วน ดังนี้

2.4.1 จุดมุ่งหมายเฉพาะ ส่วนประกอบอื่นในส่วนนี้ได้
กำหนดให้มีลักษณะเป็นจุดมุ่งหมายเชิงผู้ตัดกรรม โครงสร้างสอดคล้องและครอบคลุมจุด
มุ่งหมายของหลักสูตรและสมรรถภาพที่มุ่งเน้น

2.4.2 เนื้อหาการฝึกอบรม ส่วนประกอบอื่นในส่วนนี้ ได้
กำหนดให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายเฉพาะที่กำหนดไว้แล้ว

2.4.3 กิจกรรมการฝึกอบรม ส่วนประกอบอื่นในส่วนนี้ได้
กำหนดให้สอดคล้องและสัมพันธ์กับเนื้อหา และจุดมุ่งหมายเฉพาะที่กำหนดไว้แล้ว

2.4.4 สื่อการฝึกอบรม ส่วนประกอบอื่นในส่วนนี้ ได้
กำหนดให้สอดคล้องและสัมพันธ์กับกิจกรรมการฝึกอบรม รวมทั้งเนื้อหาและจุดมุ่ง
หมายเฉพาะ

2.4.5 วิธีการประเมินผล ส่วนประกอบอื่นในส่วนนี้ได้
กำหนดไว้เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้ดำเนินการ วิทยากร และผู้เกี่ยวข้องในการนำ
ไปใช้ในการประเมินผลว่าผู้เข้ารับการฝึกอบรม มีผลสัมฤทธิ์ในการฝึกอบรมเพียงใด
เป็นไปตามจุดมุ่งหมายเฉพาะหรือไม่ ซึ่งการกำหนดวิธีการประเมินผลดังกล่าวนี้ได้
กำหนดให้มีความสอดคล้องและสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายเฉพาะ และเนื้อหาการฝึกอบรม

2.5 แนวทางการนำหลักสูตรไปใช้ โครงสร้างหลักสูตรในส่วนนี้เป็น
การเสนอแนะแนวทางในการนำหลักสูตรไปใช้ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

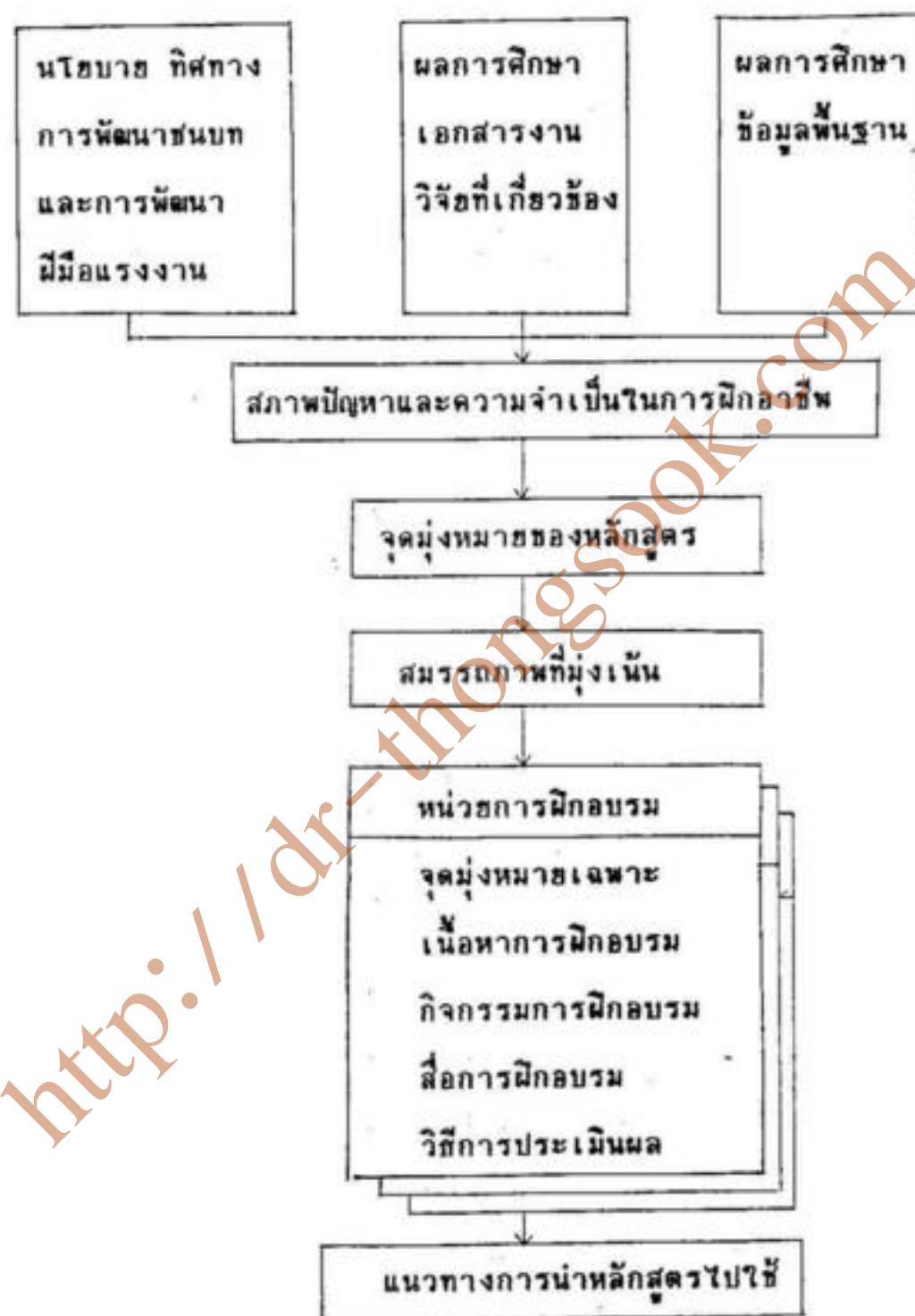
ชั้งจยศรอบคลุ่มในประเทศไทยฯ ต่อไปนี้คือการเรียนการสอนและการดำเนินการ และการประเมินหลักสูตร ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.5.1 การเรียนการสอน เป็นการเสนอแนวทางการเรียน การในด้านเอกสารหลักสูตร สื่อการฝึกอบรม ชนประมวล ผู้เข้ารับการฝึกอบรม วิทยากร สถานที่ฝึกอบรมวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้ในการฝึกอบรม และแผนการฝึกอบรม ตลอดจนผู้รับผิดชอบในการดำเนินการ

2.5.2 การดำเนินการ เป็นการเสนอแนวทางการดำเนินการโดยเฉพาะการดำเนินการฝึกอบรม ตามแผนที่กำหนดไว้

2.5.3 การประเมินหลักสูตร เป็นการเสนอแนวทางในการประเมินหลักสูตรทั้งระบบ อันได้แก่ การประเมินด้านบริบท (Context) ด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) ด้านกระบวนการ (Process) ด้านผลผลิต (Product) และ ด้านผลกระทบ (Impact) ของหลักสูตร (บดบ. ศธ.สส.ค. 2528:247-249)

จากขั้นตอนการสร้างและพัฒนาโครงสร้างหลักสูตรฝึกอบรมเชิงการสอนผ้าไหมมัดหมีส้าหรับประชาชัชนในชนบทต่างกล่าวว่าดังนี้ สามารถเขียนเป็นแผนภาพได้ดังนี้

ภาคประกอบ ๘๘ โครงสร้างหลักสูตรฝึกอบรมการสอนผ้าใบหม้อนคหบลี่สำหรับประชาชนในชุมชน

ขั้นตอนที่ 3 การประเมินหลักสูตรก่อนนำไปใช้

การประเมินหลักสูตรในขั้นตอนนี้เป็นการประเมินโครงการร่างหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นในขั้นตอนที่ 2 ในเชิงของความเหมาะสม และความสอดคล้องกันกับการในองค์ประกอบต่าง ๆ ของหลักสูตร โดยอาศัยผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ผู้นำการฝึกอบรม และผู้เชี่ยวชาญทาง ทดสอบและประเมินผลดังนี้

1. วัสดุประสงค์

1.1 เพื่อประเมินความเหมาะสมสมของจุดมุ่งหมายหลักสูตร และความสอดคล้องระหว่างจุดมุ่งหมายหลักสูตรกับสภาพปัจจุบันและความจำเป็นในการฝึกอบรม ว่ามีความเหมาะสมและสอดคล้องกันเพียงใด

1.2 เพื่อประเมินความเหมาะสมสมของสมรรถภาพที่มุ่งเน้น และความสอดคล้องกันระหว่างสมรรถภาพที่มุ่งเน้นกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และสมรรถภาพที่จำเป็นในการฝึกอบรมการทดสอบใหม่มัตหมากวิเคราะห์ทดสอบวิธีการดำเนิน

1.3 เพื่อประเมินความเหมาะสมสมของจุดมุ่งหมายเฉพาะ และความสอดคล้องกันระหว่างจุดมุ่งหมายเฉพาะกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และสมรรถภาพที่มุ่งเน้น

1.4 เพื่อประเมินส่วนประกอบภายในของหน่วยการฝึกอบรม อันได้แก่จุดมุ่งหมายเฉพาะ เนื้อหา กิจกรรมการฝึกอบรม สื่อการฝึกอบรม และวิธีการประเมินผลว่ามีความเหมาะสมและสอดคล้องกันมากน้อยเพียงใด

2. วิธีดำเนินการประเมิน

2.1 กำหนดผู้ค้าดำเนินการประเมินในที่นี้ คือผู้เชี่ยวชาญโดยให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาหลักสูตร 5 คน ผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ผู้นำการฝึกอบรม 3 คน รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญด้านการฝึกอบรม 3 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านการฝึกอบรม และผู้เชี่ยวชาญ จะเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการให้การฝึกอบรม เกี่ยวกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมในครัว

เรื่อง ໃນด้านการสอนผ้า การประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวนี้ ผู้เชี่ยวชาญจะใช้แบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน การประเมินโครงการร่างหลักสูตร ในครั้งนี้ใช้เครื่องมือประเมิน 1 ฉบับ มี 3 ตอน ใจอักษรอนุรักษ์ประเมินความเหมาะสมของโครงการร่างหลักสูตรที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ในด้านสภาพปัจจุบันและความจำเป็น จุดมุ่งหมายของหลักสูตร สมรรถภาพที่มุ่งเน้น หน่วยการฝึกอบรม อัตราประกอบด้วย จุดมุ่งหมายเฉพาะ เนื้อหาการฝึกอบรม กิจกรรมการฝึกอบรม สื่อการฝึกอบรมและวิธีการประเมินผล รวมทั้งแนวทางการนำหลักสูตรไปใช้ ทั้งนี้โดยลักษณะของแบบประเมินจะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ แต่ละระดับจะเป็นแบบประเมินความสอดคล้องระหว่าง จุดมุ่งหมายหลักสูตรกับสภาพปัจจุบันและความจำเป็นในการฝึกอาชีพ ความสอดคล้องระหว่าง จุดมุ่งหมายของหลักสูตรกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และสมรรถภาพที่วิเคราะห์ได้ ใจอักษรตาม ความสอดคล้องระหว่างจุดมุ่งหมายกับสมรรถภาพที่มุ่งเน้นและ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร และความสอดคล้องของภาคในหน่วยการฝึกอบรม ซึ่งประกอบด้วย จุดมุ่งหมายเฉพาะ เนื้อหา กิจกรรมการฝึกอบรม สื่อการฝึกอบรม และวิธีการประเมินผล เครื่องมือที่ใช้ประเมินดังกล่าวที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ และตอนที่ 3 เป็นส่วนของแบบสอบถามที่เป็นแบบสอบถามปัจจุบัน เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะ เพื่อการปรับปรุงในทุก ๆ องค์ประกอบของหลักสูตร

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูล และการกำหนดเกณฑ์ในการประเมินความเหมาะสม และความสอดคล้องกันภายในองค์ประกอบต่าง ๆ ในหลักสูตร ผู้วิจัยดำเนินการในส่วนของ การวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อประเมินหลักสูตรก่อนนำไปใช้ ใจอักษรค่าเฉลี่ย หาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและประมาณส่วนปีความติดเทนของผู้เชี่ยวชาญ ส่วนรับในส่วนของ การกำหนดเกณฑ์ประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้อง

ของโครงสร้างหลักสูตรก่อนนำไปใช้ในครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ค่าเฉลี่ยของความหมายสัมและความสอดคล้องในระดับมาก คือ ถ้าค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นผู้เชื่อชาญดังนี้ 3.50 ขึ้นไป จะถือว่าหลักสูตรมีคุณภาพหมายสัมในเบื้องต้น

อนั้ง ส่วนรับเกณฑ์ในการแปลความหมาย ความหมายสัมของโครงสร้างหลักสูตร และความสอดคล้องกับภาระในองค์ประกอบของหลักสูตร ที่ได้จากการประเมินผู้เชื่อชาญในครั้งนี้กำหนดดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึงโครงสร้างหลักสูตรมีความหมายสัม

/สอดคล้องกับภาระในองค์ประกอบของ

หลักสูตร ออกรายดับบันทึกที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 1.50-2.50 หมายถึงโครงสร้างหลักสูตรมีความหมายสัม

/สอดคล้องกับภาระในองค์ประกอบของ

หลักสูตร ออกรายดับบันทึก

คะแนนเฉลี่ย 2.50-3.50 หมายถึงโครงสร้างหลักสูตรมีความหมายสัม

/สอดคล้องกับภาระในองค์ประกอบของ

หลักสูตร ออกรายดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.50-4.50 หมายถึงโครงสร้างหลักสูตรมีความหมายสัม

/สอดคล้องกับภาระในองค์ประกอบของ

หลักสูตร ออกรายดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 4.50-5.00 หมายถึงโครงสร้างหลักสูตรมีความหมายสัม

/สอดคล้องกับภาระในองค์ประกอบของ

หลักสูตร ออกรายดับมากที่สุด

หัวข้อที่ 4 การปรับปรุงหลักสูตรก่อนนำไปใช้

ในหัวข้อนี้ผู้วิจัยนำผลการประเมินหลักสูตรในหัวข้อที่ 3 มาปรับปรุงและพัฒนาในส่วนที่บกพร่องตามแนวคิดและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

หัวข้อที่ 5 การทดลองใช้หลักสูตรและการประเมินหลักสูตรจากข้อมูลในสถานการณ์จริง

การดำเนินการในหัวข้อนี้ เป็นการนำหลักสูตรที่ปรับปรุงแล้วในหัวข้อที่ 4 ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายในการนำหลักสูตรไปใช้จริง โดยการใช้กระบวนการวิจัยเชิงทดลอง และในขณะเดียวกันก็จะนำข้อมูลจากการทดลองฯ ใช้หลักสูตรดังกล่าวไปใช้ในการประเมินหลักสูตรด้วย สำหรับรายละเอียดของการดำเนินการในหัวข้อนี้มีดังนี้

1. วัสดุประสงค์

1.1 เพื่อเปรียบเทียบผลลัพธ์ของผู้เข้ารับการฝึกอบรมในหลักสูตร ณ ก่ออาชีพการประกอบอาชีวศึกษานมัสสาหัตย์สานสนท ในการด้านความรู้ ทักษะ และทัศนคติ ก่อนและหลังการฝึกอบรม

1.2 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้เข้ารับการฝึกอบรม และวิทยากร ที่มีต่อหลักสูตรในครั้งต่อๆ ไป คือ รุ่นmu่งหมายหลักสูตร รุ่นmu่งหมายเฉพาะ เนื้อหา กิจกรรมการฝึกอบรม สื่อการฝึกอบรม การประเมินผลการฝึกอบรมว่ามีความเหมาะสม สมกับผู้เข้ารับการฝึกอบรมมากน้อยเพียงใด รวมทั้งศึกษาความคิดเห็นของผู้เข้ารับ การฝึกอบรมและวิทยากรตัวอื่นว่า การวางแผนการฝึกอบรม การประสานงาน การจัดวัสดุอุปกรณ์ การจัดสถานที่ฝึกอบรม การจัดวิทยากร และการกำหนดระยะเวลา ในการฝึกอบรมว่ามีความเหมาะสมเพียงใด

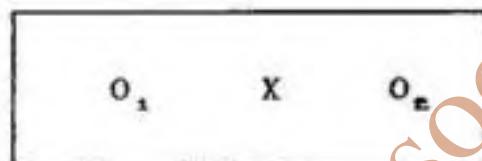
1.3 เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคต่อไป ในการทดลองใช้หลักสูตร อันได้แก่ปัญหาเกี่ยวกับผู้หลักสูตร ปัญหาในด้านการดำเนินการ และปัญหาอื่น ๆ ที่เกิด

ขั้น อันจะมีผลทำให้การใช้หลักสูตรมีประสิทธิภาพดังต่อไปนี้

1.4 เพื่อประเมินหลักสูตรจากข้อมูลในสถานการณ์จริง

2. วิธีดำเนินการ

2.1 การออกแบบการทดลอง การดำเนินการทดลองใช้หลักสูตรในครั้งนี้ผู้วิจัยออกแบบการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยที่เรียกว่า "One - group pretest - posttest design" (Kerlinger. 1988 : 295) ดังภาพ

ภาพประกอบ 89 แบบแผนการวิจัยเพื่อทดลองใช้หลักสูตร

2.2 การเลือกกลุ่มตัวอย่างจากแบบแผนการทดลองที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากรในชนบทจังหวัดสุรินทร์ 1 หมู่บ้าน จากนั้นเลือกด้วยตัวอย่างประชากรที่เป็นหญิง อายุต่ำกว่า 15-45 ปี มาจำนวน 38 คน ทำการประเมินความรู้ ทักษะ และทัศนคติ ต่อการปะกอบอาชีพการเกษตร ใหม่เดือนโดยการสัมภาษณ์ ซึ่งนี้แบบประเมินที่มีลักษณะเป็นมาตรაส่วนประมาณค่า 5 ระดับเป็นเครื่องมือ จากนั้นคัดเลือกผู้ที่ได้คะแนนค่า 21 คนสุ่มห้าอีก 5 คน

2.3 การเตรียมการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมอาชีพการเกษตรใหม่

2.3.1 เตรียมการในด้านเครื่องมือการฝึกอบรม โดยเตรียมการในเรื่องต่อไปนี้

2.3.1.1 เอกสารหลักสูตร ใช้เป็นคู่มือสำหรับผู้

ค่าเนินการฝึกอบรม

2.3.1.2 คู่มือผู้เข้ารับการฝึกอบรม มีลักษณะเป็นเอกสารคล้ายกันกับเอกสารหลักสูตร โดยคู่มือตั้งกล่าวว่า “ได้ทำเป็นเล่มตามหน่วยการฝึกอบรมซึ่งมีส่วนประกอบดังนี้ดือ

2.3.1.2.1 แนวคิดและหลักการ

2.3.1.2.2 รุ่มนิยมภาษาไทย

2.3.1.2.3 หัวข้อที่น่าสนใจสังเขป

2.3.1.2.4 กิจกรรมการเรียนและการปฏิบัติ

2.3.1.2.5 การประเมินตนเองด้านความรู้

และด้านการปฏิบัติ

2.3.1.3 สื่อและอุปกรณ์การฝึกอบรมอื่น ๆ ใช้แก่ ของจริง ภาพไปส่ำเพอ และวีดีโอ เป็นต้น

2.3.1.4 แบบประเมินที่ใช้ประเมินความรู้ ทักษะ ทัศนคติต่อการประกอบครรภ์และการออกผ้าไนมัลที่ของผู้เข้ารับการฝึกอบรมในภาพรวม และแบบประเมินความรู้และทักษะในแต่ละหน่วยของการฝึกอบรม

2.3.1.5 แบบประเมินผลงานการออกผ้าไนมัลที่ของผู้เข้ารับการฝึกอบรม

2.3.1.6 แบบประเมิน ความคิดเห็นต่อหลักสูตร และการค่าเนินการตั้งแต่การเตรียมการ จนกระทั่งสิ้นสุดการค่าเนินการฝึกอบรม

2.3.1.7 แบบสังเกต กระบวนการค่าเนินการทดลองใช้หลักสูตร

2.3.2 การเตรียมการในด้านการจัดทำกำหนดการฝึกอบรม
ให้เหมาะสม สอดคล้อง และสอดคล้องทั้งวิทยากร ผู้ดำเนินการฝึกอบรม และผู้เข้ารับ^{ชี้}
การฝึกอบรม

2.3.3 การเตรียมการในด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้อง อันได้แก่
วิทยากรผู้ดำเนินการจัดฝึกอบรม และผู้รับผิดชอบการฝึกอบรมในด้านต่าง ๆ ให้เข้า^{ชี้}
ใจสภาพปัจจุบันและความจำเป็นในการฝึกอบรม หลักสูตรการฝึกอบรม และอุปกรณ์
กระบวนการจัดทำ ฯ ในการฝึกอบรม โดยการจัดประชุมชี้แจง รวมทั้งประสานงาน
กับผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งระดับจังหวัด อําเภอ และหน่วยงานโดยเฉพาะผู้เข้ารับการฝึกอบรม
ให้เตรียมตัวล่วงหน้า

2.3.4 ดำเนินการเตรียมการในด้านสถานที่ งบประมาณ
วัสดุอุปกรณ์การฝึกอบรม สวัสดิการ และสิ่งอุปกรณ์ความปลอดภัยที่เอื้อต่อการดำเนิน^{ชี้}
การฝึกอบรมให้มีประสิทธิภาพ

2.4 การดำเนินการทดลองใช้หลักสูตร ดำเนินการดังนี้

2.4.1 ดำเนินการฝึกอบรมตามกำหนดการต่าง ๆ ที่กำหนด
ไว้แล้วให้กับกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการตัดเลือกเข้าอบรมใน 1 หมู่บ้านคือบ้านชาวแคน
ต.คลอง อ.เมือง อ.สุวนิช จำนวน 21 คน ในช่วงระยะเวลา 3 เดือน ตั้งแต่
วันที่ 25 มีนาคม 2535 ถึงวันที่ 9 กรกฎาคม 2535

2.4.2 ดำเนินการสังเกตกระบวนการฝึกอบรมและให้ผู้เข้า^{ชี้}
รับการฝึกอบรม และวิทยากรประจำเมืองเกี่ยวกับความเหมาะสมสมของหลักสูตร ในด้าน^{ชี้}
ต่าง ๆ รวมทั้งความเหมาะสมสมของการดำเนินงานในทุก ๆ หน่วยการฝึกอบรม และ^{ชี้}
ปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ

2.4.3 ดำเนินการให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรม ประเมินความ^{ชี้}
พึงพอใจ และทัศนะต่อการประกอบอาชีพการเกษตรที่เหมาะสม^{ชี้} ของตนเองในการรวม^{ชี้}

และประเมินความรู้ และทักษะในสี่ด้านนี้ของการฝึกอบรม ร่วมกับผู้วิจัยและวิทยากรทั้งก่อนและหลังการฝึกอบรม และดำเนินการประเมินผลงานการสอนผ้าไนล์มัดหมัดของผู้เข้ารับการฝึกอบรมภายหลังการฝึกอบรมครบทุกหน่วย โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน

2.5 การวิเคราะห์ข้อมูลการทดสอบใช้หลักสูตร ดำเนินการดังนี้

2.5.1 การเบรีต์บเทียบผลสัมฤทธิ์ของผู้เข้ารับการฝึกอบรม ในด้านความรู้ ทักษะ และทัศนคติ ดำเนินการวิเคราะห์โดยใช้สถิตินอนพาราเมติกที่เรียกว่า "Wilcoxon's singed rank test" (นิภา ศรีไฟฟารจน. 2528 : 111 - 120 ; Gibbons. 1971 : 106 - 119) สำหรับการประเมินผลสัมฤทธิ์ของผู้เข้าอบรมในด้านผลงาน ดำเนินการโดยใช้ผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ประเมินจาก การใช้แบบประเมินชั้งมือกษะเป็นมาตรฐาน ประมาณค่า 5 ระดับ และกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายคะแนน ได้แก่ ดังที่สรุปไว้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง ผลงานการสอนผ้าไนล์มัดหมัดด้าน

ด้าน ๆ อื่นระดับต้องปรับปรุงอย่างมาก

คะแนนเฉลี่ย 1.50-2.50 หมายถึง ผลงานการสอนผ้าไนล์มัดหมัดด้าน

ด้าน ๆ อื่นในระดับต้องปรับปรุง

คะแนนเฉลี่ย 2.50-3.50 หมายถึง ผลงานการสอนผ้าไนล์มัดหมัดด้าน

ด้าน ๆ อื่นในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.50-4.50 หมายถึง ผลงานการสอนผ้าไนล์มัดหมัดด้าน

ด้าน ๆ อื่นในระดับดี

คะแนนเฉลี่ย 4.50-5.00 หมายถึง ผลงานการสอนผ้าไนล์มัดหมัดด้าน

ด้าน ๆ อื่นในระดับดีมาก

2.5.2 การวิเคราะห์เพื่อศึกษาความต้องการของผู้เข้ารับการฝึกอบรมและวิทยากร ที่มีต่อหลักสูตรในด้านต่าง ๆ และการค่าดำเนินการฝึกอบรมว่ามีความเหมาะสมเพียงใด ในส่วนของข้อมูลสัมภาระที่ใช้แบบประเมินซึ่งเป็นมาตรฐานส่วนประมาณค่าวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และในส่วนค่าสัมภาระ จะใช้วิธีการประมาณรวมสรุปค่าสัมภาระ บันทึกไว้ก่อนที่ในการแปลงความหมายของความเหมาะสมของความต้องการที่มีต่อหลักสูตร และการค่าดำเนินการด้านต่าง ๆ ในการฝึกอบรม ก้าหนดเกณฑ์ในการแปลงความหมายของคะแนนดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50	หมายถึงหลักสูตรหรือการค่าดำเนินการในด้านนั้น ๆ ของการฝึกอบรมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อยที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 1.50-2.50	หมายถึงหลักสูตรหรือการค่าดำเนินการในด้านนั้น ๆ ของการฝึกอบรมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ย 2.50-3.50	หมายถึงหลักสูตรหรือการค่าดำเนินการในด้านนั้น ๆ ของการฝึกอบรมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 3.50-4.50	หมายถึงหลักสูตรหรือการค่าดำเนินการในด้านนั้น ๆ ของการฝึกอบรมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ย 4.50-5.00	หมายถึงหลักสูตรหรือการค่าดำเนินการในด้านนั้น ๆ ของการฝึกอบรมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

2.5.3 การศึกษาปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการใช้หลักสูตรลันได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร ปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการ และปัญหาอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นวิเคราะห์ข้อมูลโดยการประมวลสรุปจากการสัมภาษณ์ผู้เข้าร่วมอบรมและวิทยากร

2.6 การประเมินหลักสูตรจากการทดลองใช้หลักสูตร ดำเนินการดังนี้

2.6.1 การกำหนดเกณฑ์ในการประเมินหลักสูตร ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ในการประเมินหลักสูตร โดยจะถือว่าหลักสูตรมีคุณภาพที่ยอมรับได้ด้วยเกณฑ์ 3 ประการดัง

2.6.1.1 ผู้เข้ารับการฝึกอบรมจะต้องมีผลสัมฤทธิ์ในด้านความรู้ ทักษะ ในการสอนผู้เรียนมั่นคง และมีทัศนคติต่อการประกอบอาชีวกรรมผู้สอนมั่นคง มั่นคง มีความสามารถในการสอนผู้เรียนด้วยความมั่นคง หลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

2.6.1.2 ความติดเท้นของผู้เข้ารับการฝึกอบรม และวิทยากรที่มีต่อหลักสูตรในด้านต่าง ๆ และการดำเนินการฝึกอบรม ลดลงทั้งกระบวนการและภาระต้องมีความหมายสัมฤทธิ์ในระดับมาก คือ มีค่าเฉลี่ยของความติดเท้นอยู่ในระดับ 3.50 ขึ้นไป

2.6.1.3 ผลงานการสอนผู้เรียนมั่นคงของผู้เข้ารับการฝึกอบรมจะต้องมีคุณภาพดีตามเกณฑ์ที่กำหนด รวมทั้งผลงานดังกล่าวของผู้เข้ารับการฝึกอบรมอย่างน้อย ร้อยละ 80 ของผู้เข้ารับการฝึกอบรม จะต้องได้รับการประเมินจากคณะกรรมการ 5 คน ว่ามีคุณภาพอยู่ในระดับดีคือ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ 3.50 ขึ้นไป จากแบบประเมินที่เป็นมาตรฐานการสั่งออกผู้เรียนมั่นคงของกระทรวงพาณิชย์ สอดคล้องตามเกณฑ์มาตรฐานการสั่งออกผู้เรียนมั่นคงของกระทรวงพาณิชย์

2.6.2 การค่าเนินการประเมิน ผู้วิจัยค่าเนินการโดยน้ำทึ้ง
มูลจากภาระวิเคราะห์ในช้อ 2.5 มาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ว่ามีความสอดคล้องกันหรือไม่ ฯ
ผลของตนเป็นอย่างไร ฯ ที่เกิดขึ้น และพิจารณาตัดสินคุณภาพของหลักสูตร

ขั้นตอนที่ 6 การปรับปรุงและแก้ไขหลักสูตรภายนอกหลังการทดลองใช้
ในชั้นนี้ผู้วิจัยจะนำข้อมูลจากการทดลองใช้หลักสูตรมาประกันการตรวจสอบ
ปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้ได้หลักสูตรที่สมบูรณ์ พัฒนาไปใช้ในโอกาสต่อไป